

PLANINSKA
ZVEZA
SLOVENIJE | ALPINE
ASSOCIATION
OF SLOVENIA

Ob železnici 30 a
p. p. 214
SI-1001 Ljubljana
W www.pzs.si

E info@pzs.si
T +386 (0)1 43 45 680
F +386 (0)1 43 45 691
ID DDV SI62316133
IBAN SI56 6100 0001 6522 551

Dušan Škodič: **Smeh z gora**

Avtor zabavnih planinskih zgodb bralce spomni na čas, ko se je bilo treba do izhodišča pripeljati z avtobusom ali te je na državni meji zasačil graničar in te odgnal v dolino. Dobršen del zbirke pa vseeno obravnava klasične planinske prigode in nezgode v planinskih kočah, od veseljačenja po kočah do nežnih gorskih srečanj. Zgodbo dopolnjujejo odlične ilustracije **Milana Plužareva**.

»Avtor ne paberkuje po življenju, ki bi bilo smešno že samo po sebi, ampak najde priložnost za humorno distancirano perspektivo na svet tudi tam, kjer na prvi pogled ni dosti zabavnega; tako piščevo sposobnost posebej cenijo zahtevnejši bralci. Tule naj le po domače zaokrožim svoje bralsko doživetje: Škodič res zna dobro pisati. In še nasmejati povrhu.« - Miran Hladnik v predgovoru

Dušan Škodič (1963), tehnolog poštnega prometa na področju mednarodnih odnosov pri Pošti Slovenije. Opravljen ima izpit za markacista in gorskega stražarja, sodeloval je kot inštruktor na tečajih za mladinske vodnike, nekaj let se je ukvarjal z alpinizmom.

Pisati je začel v srednji šoli. V Planinskem vestniku objavlja od leta 1994, član uredniškega odbora je od leta 2009. Je med ustanovnimi člani Zgodovinskega društva Rapalska meja (2017).

Za Radio Dur je posnel serijo gorniških oddaj Nad meglo (2006, 2007). Poleg člankov v Planinskem vestniku in drugje še: roman Devet dni v avgustu (založba VED, 2006), zbirka zgodovinskih zgodb Ljudje v gorah (Planinska založba, 2016), Določitev meje na Triglavu in vojašnica Morbegna (zbornik Triglav 240, ZRC SAZU, 2018), Nevidna pot na Ribežne (zbornik V družbi z jezikom in gorami, Filozofska fakulteta, 2018).

»Čez dve uri mi je bilo popolnoma jasno, da je mene 'scat peljal' in ne sebe! Pustil me je na nemilost v tistem temnem rovu, sebi pa postlal na kakšni klopi ali kaj takega. Bilo mi je pošteno žal, da si nisem tudi sam omislil kaj podobnega, a zdaj si nisem več znal pomagati. Če sem še tako napenjal oči, nisem razen fluorescentnih kazalcev na uri razločil niti najmanjše trohice svetlobe. Težka, kot mineštra gosta črna tema je bila, skoraj, kot če bi sredi karavanškega predora skozi varilsko masko gledal črncu v rit! Le še malo, pa bi me zajel napad klavstrofobije, začel bi mlatiti okoli sebe in se na vsak način prikopal do šest ali sedem metrov oddaljenega izhoda, a sem se le nekako uspel pomiriti ob misli na čofotanje, ki se mu ne bi mogel izogniti. Končno me je noč le vzela v nemiren spanec.« (odlomek iz knjige)

